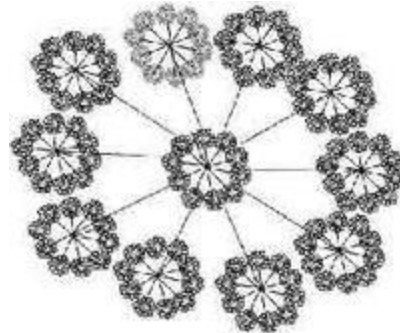

Caută

Cuprins

1. Căutarea libertății sub Dumnezeu
2. Înțelegerea numirii lui Hristos
3. Construirea unei fundații
4. Congregaționaliștii
5. Caritatea în lume
6. Dragostea divizată
7. Instituțiile Împărăției
8. Pași de urmat în rețea
9. Note de subsol

Famiiliile care se adunau în grupuri de câte 10, 100 și 1000, așa cum a poruncit Hristos, formau o Rețea Vie care a prosperat națiunile și pe creștinii timpurii. Dar întotdeauna revine individului să caute adevărul despre sine mai întâi, apoi despre relația cu ceilalți și, în final, despre lumea din jurul lui. Așa cum a căuta neprihănirea și Împărăția lui Dumnezeu este o călătorie nesfârșită de auto descoperire, la fel și această căutare se face cel mai bine în compania altora, în iubire, potrivit legii desăvârșite a libertății. Pentru a începe o astfel de călătorie este nevoie de smerenie, iar pentru a persevera este nevoie de iertare.

„Considerăm aceste adevăruri ca fiind de la sine înțelese: că toți oamenii sunt creați egali, că sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite Drepturi inalienabile, printre care se numără Viața, Libertatea și căutarea Fericirii.”

În dreptul tău la „căutarea Fericirii,” „dreptul” se află în „căutare,” nu în „Fericire.” Oricine promite să îți dea, să îți ofere sau să îți garanteze „Fericirea” îți sabotează dreptul la căutare și îți va degenera toate celelalte drepturi în acest proces.

Polybius și Plutarch au știut acest lucru. Profeții, Moise și Apostolii ne-au avertizat. De aceea și Ioan Botezătorul, și Isus încep cu această instrucțiune: „CĂUTAȚI mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.”

Căutarea Libertății sub Dumnezeu

A căuta este un proces urmărit adesea de cei înțelepți. Dar calea celui nebun nu găsește niciun rod.^[1]

Ni s-a spus să „căutăm Împărăția lui Dumnezeu,” care este o formă dreaptă de guvernare ce îi eliberează pe captivi. Prin natura ei, era o Republică pură, nu doar o formă reprezentativă de autoguvernare, ci în tradiția *Libera Res Publica*, unde Cetățenii erau „liberi de lucrurile publice,” lucru despre care Tacitus credea că „nu poate exista,”^[2] dar pe care Moise și Isus l-au realizat.

Potrivit lui John Wycliffe, Biblia era despre „Guvernarea Poporului, de către Popor și pentru Popor.”^[3]

Acea formă de guvernare avea o slujire zilnică printr-o rețea de credință, speranță și caritate. Ea forma un templu viu, făcut fără mâini, care cerea o jertfă zilnică a Religiei Pure.

Nu exista Dogmă, ci doar Doctrina lui Isus, care era Doctrina Sănătoasă a iubirii de Dumnezeu și de aproapele ca de tine însuși.

Adunarea lor în rețeaua de Zece, așa cum a poruncit Hristos, era o lucrare de grijă și mulțumire, o lucrare a iubirii care este dulce.^[4] Ei formau legăturile sociale ale unei societăți libere, în contrast cu mesele degenerative ale conducătorilor care „exercită autoritate unii asupra altora.”

Împărăția lumii sau guvernele lumii își dobândesc puterea asupra oamenilor prin lăcomia și lenevia acestora. Aceste guverne ale lumii îi leagă pe oameni prin consimțământ, deoarece oamenii caută darurile, gratuitățile și beneficiile disponibile prin cerere, contract și datorie.

În plus, lucrurile oferite prin împrumuturi îi transformă pe beneficiari în garanți ai datoriei acumulate. Binefăcătorii acelor beneficii vor avea apoi, în mod legal, dreptul de a forța garantul să se supună voinței lor.

De aceea, practicile lacome de a dori beneficii pe seama aproapelui îi vor transforma pe toți oamenii în Marfă și îi vor face să-și blesteme copiii. Prin aplicarea către guvernele lumii, iei efectiv ceva de la aproapele tău pentru a obține o parte pentru tine însuși. Prin acest act, literalmente vă mușcați unii pe alții. Această practică obișnuită a membrilor societății care sunt dispuși să obțină beneficii pentru ei înșiși pe seama altora legitimează puterea pe care ei, sau părinții lor, au acordat-o guvernelor prin compactul lor social și prin propriile lor practici lacome.

Vedem acest lucru în istorie, de la Cain la Nimrod, de la Faraon la Cezar. 1 Samuel 8 ne spune la ce să ne așteptăm când dăm altora puterea de a face ceea ce ar trebui să facem noi înșine. Dacă dorim ca Dumnezeu să ne asculte rugăciunile, trebuie să ne întoarcem la calea iubirii și a jertfei. Trebuie să căutăm Calea lui Hristos și a profeților precum Ioan Botezătorul, care ne-a spus și el să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Suntem chemați să ne pocăim de acele *practici lacome* – precum *Corbanul fariseilor* – care făceau Cuvântul lui Dumnezeu fără putere, și de *practicile leneșe* care ne aduc sub Tribut.

Ce înseamnă să **cauți** Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui? Creștinilor moderni nu li se spune adesea cum arată acea împărăție, nici ce înseamnă cu adevărat pocăința.

A căuta Împărăția lui Dumnezeu, guvernarea lui Dumnezeu, nu este un act al voinței personale prin care schimbăm lumea. Este supunerea la voia unui Dumnezeu drept, care și-a trimis Fiul să slujească altora, să se jertfească și chiar să-și dea viața pentru alții. A veni în Numele lui Hristos înseamnă a ne aduna pentru a-i sluji pe alții în neprihănire. A te aduna în Numele lui Hristos înseamnă a te aduna pentru a-i salva pe alții, nu pentru a căuta doar tovărășie și bucurie, deși acestea sunt adesea un rod firesc al Căii lui Hristos.

Împărăția lui Dumnezeu – sau a Cerurilor – este un guvern voluntar, operat de oameni care se adună liber și se îngrijesc unii de alții la fel de mult cât își prețuiesc propriile drepturi, viața și libertățile, pe ale copiilor lor și chiar pe ale copiilor și nepoților aproapelui lor. Ei fac aceasta prin slujire comună, unul față de altul. Ei își „pierd” viața zilnic și se dăruiesc în mod liber pentru a-i elibera pe alții în iubire, așa cum a făcut Yeshua, adică Isus Hristos. Ei se îngrijesc unii de alții prin iubire și caritate.

Aceasta nu este ceea ce fac astăzi americanii moderni, europenii sau aproape orice națiune, indiferent dacă ne numim creștini sau evrei, budiști sau musulmani, sikh sau hinduși. În schimb, în aproape fiecare țară din lume, oamenii se uită la guvern pentru ca acesta să ia o parte de la o categorie de cetățeni pentru a o da altei categorii.

A avea grijă unii de alții era scopul religiilor – și aceasta a fost, la un moment dat, chiar parte a definiției religiei. Biblia definește Religia Pură ca fiind îngrijirea văduvelor, orfanilor și celor nevoiași din societate fără ajutorul sau cererea adresată Binefăcătorilor lumii și Taților pământului.

A te aduna liber în credință, speranță și caritate, prin legea desăvârșită a libertății, este singura cale spre mântuire. Aceasta trebuie făcută în duh și în adevăr.

Ne avertizează Biblia cu privire la o întoarcere în Robie?

Există avertismente despre oameni care pretind că cred, dar care sunt încurcați din nou în elementele lumii și într-un jug al robiei?

Hristos a murit pentru ca noi să fim mântuiți – deci Răscumpărarea lui Hristos trebuie să fie condiționată?

Statul-asistențial este calea celor neînțelepți. Este o „practică lacomă” care este o „cursă” și un piedică. Este antiteza Căii și o abatere de la „doctrina lui Isus,” a lui Moise, a lui Avraam și a tuturor profeților. Dar nebunul nu poate sau nu vrea să vadă adevărul.

Dacă nebunul nu alege să se pocăiască și să caute Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, nu există nicio speranță de răscumpărare.

Scopul acestor rețele de email este de a crea o rețea vie de grupuri CORE, așa cum s-a făcut în Biserica primară întemeiată de Hristos. Când Mamona nedreaptă te va dezamăgi, vei fi pregătit pentru locașuri mai drepte. Când Roma a început să decadă, creștinii abia începeau. Eșecul Cultului Imperial Roman ca sistem de asistență socială a fost înlocuit de creștinii adevărați care se pocăiau și căutau guvernarea lui Dumnezeu și neprihănirea Dumnezeului dragostei.

Există multe *unelte* ale Bisericii; oamenii sunt chemați să formeze o rețea funcțională care să supraviețuiască și care poate sluji scopului lui Hristos atunci când Mamona nedreaptă și întregul sistem bancar vor cădea.

Toți văd dezastrul venind, iar Hristos a avut soluția. Acea soluție și strategia binecuvântată a lui Dumnezeu era mântuirea pentru cei ce-L urmează pe Hristos. Acea mântuire nu vine fără Iertare și Jertfă. Aceasta se face prin pocăință – schimbarea felului în care gândești, acționezi și te guvernezi.

De aceea, Hristos și-a numit Apostolii, care au organizat mii de oameni la marele praznic al Cincizecimii. Ei au lăsat poporul să aleagă oameni cu bună mărturie pentru a asista în slujirea zilnică și în Biserică. Acei slujitori ai lui Hristos trebuiau să fie în lume, dar nu din lume. Acești oameni trebuiau să ajungă într-un singur duh și să împlinescă cerințele lui Hristos pentru a deveni Binefăcători care nu exercită autoritate, ci Caritate Fierbinte.

Lumea și Religia Falsă ne-au livrat în Robie în duhul și adevărul practicilor noastre lacome și ale lenei.

Rețeaua Împărăției lui Dumnezeu ne permite să începem o viață de pocăință prin Practici Caritabile, care ne vor elibera, în loc să continuăm robia acelor Practici Lacome care ne-au făcut Marfă și ne-au blestemat copiii.

Prin formarea Congregațiilor de Evidență, înrădăcinate într-o dorință de a sluji în iubire unii altora, putem începe să inversăm procesul spiritual care ne-a adus în Robie în Duh și Adevăr.

Se poate forma un model firesc prin mecanica antică a alegerii Slujitorilor de Zece. Astfel de adunări ale slujitorilor și ale congregațiilor lor permit formarea unor canale spirituale în aceste altare vii de lut și piatră.

Am mers și am urmat ceea ce numai căi rele pot fi numite. Aceasta nu doar că ne-a adus în robie ca popor, ci, la multe niveluri, cauzează tulburări în lumea în care trăim. O furtună vine și va aduce mare distrugere, dar poate trezi și o conștiință în oameni; nu pentru a ne face să ne temem, ci pentru a ne învăța să ne pese. Nu am trăit prin credință, ci prin forță. Trebuie să trăim prin credință și dragoste.^[5] Căutăm pe cei care se vor pocăi și vor păși în credință pentru a-i salva pe alții în loc să caute să se salveze pe ei înșiși mai întâi.

Aceasta este Numele lui Hristos.

Dacă vom **căuta** fața lui Dumnezeu și Numele lui Hristos și vom veni să slujim, nu să fim slujiți, Dumnezeu va potoli furtuna și va vindeca țara noastră.^[6]

Dacă Slujitorii vor începe și ei să se adune ca adevărate Congregații de Slujitori, într-un duh de jertfă dreaptă, asemenea lui Hristos care și-a arătat iubirea prin propria Sa jertfă, vom continua formarea acelu model numit **Împărăția lui Dumnezeu**. Slujirea în iubire și dedicarea în caritate sunt combustibilul care pune societatea în mișcare și permite curgerea harului și puterii lui Dumnezeu.

Dacă cineva va supraviețui din această lume către cea viitoare, trebuie să caute să formeze împreună o rețea vie de zeci, sute și mii, prin neprihănirea lui Dumnezeu.

Dacă te străduiești să faci aceasta cu o inimă pocăită, poți continua să formezi o locuință mai dreaptă. Pocăința ta atrage Duhul Sfânt și pregătește un loc pentru acel Duh în fiecare dintre noi și în toți cei legați prin iubire.

Aceasta înseamnă să cauți Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.

Înțelegerea numirii lui Hristos

A înțelege rolul unui slujitor în Biserica întemeiată de Isus Hristos poate necesita nu doar studiu, ci și o cercetare profundă a sufletului în inimile Bătrânilor și ale Slujitorilor. Au trecut 2000 de ani de când Isus Și-a chemat primii Slujitori și le-a numit o Împărăție.^[7]

Isus și Ioan Botezătorul predicau o altă modalitate de a governa și de a fi guvernat. „Turma mică”^[8] era înțeleasă ca o formă de guvernare care nu semăna cu guvernele celorlalte națiuni, care aveau Binefăcători ce exercitau autoritate. Dar aceștia (slujitorii lui Hristos) trebuiau să aducă beneficii poporului și să ofere îndrumare spirituală și o slujire zilnică pentru binele lor, prin Religie Pură, prin Credința, Nădejdea și Caritatea poporului adunat în Adunări Libere, prin ceea ce Iacov a numit Legea desăvârșită a libertății.

Aceasta nu era un *sistem nou* de autoguvernare, ci unul foarte vechi. Modelul de Zeci fusese folosit de Avraam, apoi de Moise, precum și de multe alte națiuni.

Guvernele voluntare au fost regula în istoria omenirii, nu autoritățile centralizate sau chiar cele democratice atât de răspândite în administrațiile moderne. Istoricii recunosc în mod obișnuit că „dependența noastră modernă de guvern pentru a face legi și a stabili ordinea nu este norma istorică.”^[9]

Isus a venit să aducă libertatea Împărăției lui Dumnezeu în fiecare aspect al vieții noastre. Preceptele și caracterul lui Dumnezeu ar trebui să ne guverneze pe noi și națiunile lumii. Libertatea favorizează creșterea și maturizarea. Virtutea este calea harului lui Dumnezeu printr-o slujire zilnică internațională pentru creștinii de aproape și de departe și chiar pentru străinii din mijlocul lor. Credința este Calea, iar jertfa inimilor noastre este darul care ne aduce la o cunoaștere mai deplină a lui Dumnezeu.

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc Evanghelia săracilor; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc eliberarea robilor și căpătarea vederii orbilor, să dau drumul celor apăsați, să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Luca 4:18

Dacă vom căuta Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, este important să înțelegem ce formă și structură a folosit Biserica timpurie.

Fariseii erau în conflict cu Hristos și, potrivit lui Hristos, erau de asemenea în conflict cu Moise, în timp ce esenienii aveau multe lucruri în comun cu învățăturile Bisericii timpurii.

Existau congregații atât de unite în primele zile ale creștinismului încât Edward Gibbon, în *Decline and Fall of the Roman Empire*, a lăudat „unirea și disciplina republicii creștine.” El a remarcat, de asemenea, că aceasta „a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”^[10] *Ekklesia* creștină timpurie a fost o republică ca formă și a fost recunoscută de Roma prin proclamația bătută în cuie pe cruce, prin ordinul Proconsulului roman, Ponțiu Pilat. Când Isus a înviat din morți ca să stea din nou pe pământ, tot astfel a înviat și Împărăția Sa. Împărăția Lui trăiește acum în inimile celor care urmează Calea Sa.

Construirea unei fundații

CORE este un acronim care înseamnă Congregation of Recorded Elders (Congregație de Bătrâni Înregistrați). Un CORE este deja definit ca un grup de familii într-o adunare liberă, reprezentate de capul lor natural, numit Bătrân (Elder). Acei Bătrâni, în practica Religiei Pure, sunt uniți doar prin iubire și onoare unii față de alții.

Dar o **Congregație de Slujitori** (COM – Congregation of Ministers) nu este doar o congregație de Bătrâni. Ea are scopul mutual al unui CORE – care nu este o entitate, ci o adunare liberă – dar are și anumite *datorii oficiale* care îi sunt conferite în cadrul puterii de judecată a lui Hristos, numită asupra Bisericii.

Slujitorii Bisericii care lucrează „într-un singur duh” trebuie să împartă cu dreptate pâinea din casă în casă, pentru a hrăni oile Lui, însă ei pot da doar ceea ce este oferit liber, de către popor și pentru popor, care se adună după modelul poruncit al zecilor. Poporul nu dă într-o vistierie centrală, ci fiecărui slujitor în funcție de slujirea lui. Această dăruire și redistribuire a bunurilor prin alegeri individuale este Euharistia lui Hristos. Redistribuirea bogăției prin puterea corporativă a statului civil este antiteza Căii lui Hristos și a lui Ioan Botezătorul. Este calea orașelor lui Cain, Nimrod, Faraon și Cezar.

Apartenența unui slujitor la Biserică este (sau poate fi) o capacitate limitată, fie prin numire, fie prin ungere, fie *ex officio*, fie prin *hirotonire*. Din moment ce un Slujitor Hirotonit al Bisericii trebuie să fie separat de lume, el nu poate avea nicio parte într-o avere personală din lume.

Acest lucru este uneori greu de înțeles, dar nu este ceea ce fac majoritatea slujitorilor creștini moderni. Totuși, era esențial în Biserica primară și chiar în zilele leviților și esenienilor.

Există un motiv pentru care Moise și Hristos au folosit aceste forme și relații pentru a construi instituțiile lui Dumnezeu – instituții bazate pe alegerea individuală și libertate, dar care rămân instituții formate într-o singură formă de guvernare pentru scopurile lui Dumnezeu.

Congregaționaliști

Deși fiecare congregație religioasă locală sau CORE este independentă și autogovernată, în Împărăție acele congregații sunt doar Adunări Libere ale familiilor...

Fiecare slujitor are un CORE pe care îl slujește, dar nu este membru al acelui CORE.^[11]

Factorul specific Împărăției^[12] intervine deoarece slujitorul unui CORE nu este **membru** al CORE-ului pe care îl slujește, ci, ca parte a Bisericii, el este membru – fie hirotonit, fie *ex officio* – al **Congregației de Slujitori (COM)** de care este legat prin angajamentul său de a sluji Bisericii Lui într-o anumită capacitate. Este în această **Congregație** oficială sau recunoscută **de Slujitori (COM)** că el își găsește și își îndeplinește datoriile religioase.

Prima lui datorie este, desigur, față de Hristos/ Dumnezeu, dar a doua este față de **Congregația sa de Slujitori (COM)**. Acea congregație sau CORE nu este alcătuită din cei pe care îi slujește el, ci din acei slujitori cu care se află în congregație prin recunoașterea unui Supraveghetor hirotonit comun al Congregației sale de Slujitori (COM).

Fără această înțelegere și fără această datorie religioasă, nu există Împărăție, iar modelul nu este sacru și nici separat.

De fapt, apare un mare pericol dacă el nu are grijă mai întâi de colegii săi slujitori. Congregația sa CORE poate deveni mai mult biserică lui personală, decât „Biserica LUI,” adică Biserica lui Hristos.

Congregația lui se poate izola cu grijile lumii și poate începe să se uite doar unii la alții, lăsând deoparte perspectiva mai largă a Împărăției. Congregația lui devine un *altar de lut* pe care el stă și slujește, în speranța că oamenii îl vor susține reciproc. Slujirea lui devine orientată spre propriile sale scopuri.

Deși un slujitor este susținut în timp ce lucrează slujind Bătrânii, atunci când se pensionează, se îmbolnăvește sau ajunge în mare nevoie, el va depinde de colegii săi slujitori din COM-ul său. Acei slujitori și mulți alții dintr-o rețea de slujitori vor deveni sprijinul și asigurarea lui.

Biserica primară avea o mare cantitate de resurse, inclusiv terenuri și clădiri, precum și fonduri pentru a asigura slujirea zilnică.

Știm că de aceea Persecuția lui Dioclețian a confiscat proprietatea slujitorilor Bisericii, în speranța de a o distruge. Ei dețineau acea proprietate în comun și în cele din urmă au recuperat-o de la Roma. Sistemul creștin de asistență socială – ceea ce am putea numi asistență privată – funcționa mult mai bine decât religia publică care exercita autoritate. Multe națiuni au devenit dependente de sistemele de asistență publică, care au slăbit poporul și i-au făcut mai dependenți de guverne. Această dependență a poporului întărește guvernele și conduce la despotism. Întregul conflict creștin cu Roma se centra pe distincția dintre aceste două forme de asistență socială, iar această tensiune reflecta gelozia și invidia din sânul societății.

Caritatea în lume

Creștinii timpurii nu aveau nevoie de pâinea și cirul gratuite ale Romei. Ei aveau un sistem mai bun, care nu necesita forță. Totuși, au fost acuzați că ar „jefui” sistemul de asistență socială administrat prin templele publice ale Cultului Imperial Roman.

Dar caritatea Bisericii primare s-a întins departe și larg. Îi vedem pe Barnaba și Pavel ducând fonduri în părți îndepărtate ale Împărăției lui Dumnezeu. În timpul persecuțiilor, oamenii se puteau realoca departe de necazuri pentru că aveau o rețea și o legătură comună în Hristos, deoarece trăiau întreaga Evanghelie a Împărăției și nu depindeau de corporația Romei – *polis*-ul Romei – care îmbinase religia lor cu legea civilă prin Cultul Imperial Roman.

Roma fusese inițial o Republică, dar a devenit un Oraș sau *Polis* atunci când oamenii au început să privească spre oraș pentru a le oferi tot mai multe lucruri, indiferent de cost. Polisul – „orașul Romei” – este mai mult decât o colecție de indivizi care **căuta siguranță** și câștig comercial. Oamenii au apelat la puterile corporative ale Romei pentru elemente ale lumii lor care, în epoca republicană, depindeau de caritatea voluntară. Ei au amestecat puterea de constrângere a Statului cu iubirea caritabilă a Religiei, care întotdeauna fusese plasa de siguranță a societății, prin daruri de bunăvoie.

Cultul roman a eșuat, la fel cum eșuează toate sistemele bazate pe forță. Ei nu doar au urmat căile nicolaiților și ale lui Nimrod, dar au creat sisteme care au prins popoarele într-o Robie numită Corvee, sub autoritatea Binefăcătorilor lor, numiți „Părinții pământului.” Istorici romani precum Polybius și Plutarch au avertizat poporul cu mult înainte ca Isus Hristos și Ioan Botezătorul să predice.

Datorită Căii urmate de Biserica primară, poporul și Biserica au prosperat pe măsură ce Roma decădea și cădea în corupție, datorie și războaie nesfârșite pentru putere. Timp de o mie de ani, mare parte a Europei a rămas liberă, iar oamenii adevăratei credințe creștine au trăit în relativă pace și siguranță.

Dar oamenii, în prosperitatea lor, au început să piardă din vedere Împărăția. Legăturile împărăției, care ajunseseră până la comunități îndepărtate, au slăbit pe măsură ce oamenii au devenit concentrați pe propriile lor conforturi.

Fiecare vale, sat, comunitate sau țară a devenit tot mai izolată, încât nu se mai gândea să vină în ajutorul altora. Acei slujitori care se concentrează pe propria lor congregație, în loc să vadă întreaga împărăție, subminează legăturile drepte ale „împărăției.”

Iubirea care desparte

Această iubire arătată unui grup mai mult decât altuia, în special propriei tale congregații și celor mai apropiați de tine, răspândește semințe de dezbinare. Ea este terenul fertil al denominaționalismului.

De aceea creștinismul a fost copleșit la începutul primului mileniu, când vale după vale a fost invadată de aceea biserica opresivă și militantă.

Oamenii pierduseră din vedere Împărăția și nu și-au aruncat pâinea pe ape, nici nu au venit în ajutorul văii sau satului vecin.

Fiecare slujitor slujește oameni diferiți, iar acei oameni sunt importanți pentru alți slujitori nu pentru că îi cunosc personal, ci pentru că îi cunosc pe slujitorul lor.

Când un slujitor este bolnav sau slăbit sau are nevoie de ajutor, el poate primi acel ajutor, sprijin sau încurajare morală din partea corturilor congregației sale, turma pe care o păstorește (CORE-ul lui). Dar el ar trebui mai întâi să se îndrepte spre colegii săi slujitori din propria sa Congregație oficial recunoscută de Slujitori (COM), la fel cum bătrânii unui CORE al Bisericii ar trebui să se slujească unii pe alții.

Instituțiile Împărăției

Oamenii creează instituții tot timpul, prin acord. Acordurile lor sunt reale, iar „da”-ul nostru trebuie să fie „Da!”

Aceste instituții sunt numite uneori **ficțiuni de drept** sau *ficțiuni juridice*.^[13]

Omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu și are anumite puteri creatoare acordate de Dumnezeu. Acele puteri înzestrate se numesc drepturi. Ceea ce creează el și modul în care funcționează depinde de duhul pe care îl insuflă acelor instituții.

Trăiește Duhul Sfânt în instituțiile create de oameni, sau a intrat un alt duh – fie încă de la început, fie mai târziu – care a ajuns să controleze instituția?

„Și le-a zis: «Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.»” Marcu 16:15

Cuvântul „făptură” din acest verset este cuvântul grecesc *ktisis*,^[14] care înseamnă „ceva fondat, întemeiat, construit.”

Aceste instituții sunt rezultatul acordurilor și contractelor. Ele sunt uneori numite *ficțiuni juridice*. O definiție a unei *ficțiuni juridice* este „o afirmație acceptată ca adevărată, deși probabil fictivă, pentru a atinge un anumit scop într-un context juridic.”

În alt loc, o *ficțiune juridică* este „un fapt presupus sau creat de către instanțe.”

Faptul că sunt create de instanțe nu înseamnă că sunt false sau lipsite de conținut factual. Un exemplu simplu de ficțiune juridică este *adopția*. O adopție spune: „acesta este fiul meu.”

În sens strict, el nu este fiul tău biologic, deci într-un sens este o ficțiune. Dar este adevărat că îl adopți ca fiu și că el va avea toate drepturile pe care le are un fiu natural.

Prin urmare, o ficțiune juridică poate fi un lucru bun, care trebuie tratat ca un fapt în scopul împlinirii dreptății.

O corporație tratată ca o persoană juridică^[15] este tot o ficțiune, deoarece în realitate nu este un individ viu sau o persoană naturală. Dar corporațiile sunt create de oameni, deținute de oameni și conduse de oameni care împreună insuflă propriul lor spirit în acea corporație. Duhul oamenilor insuflă viață unei corporații.

Aceasta poate fi un lucru bun sau un lucru rău. Ce duh intră în lumea corporativă?

„ O corporație are o naționalitate, iar majoritatea guvernelor au o natură corporativă.

Există șase factori în determinarea naționalității unei corporații:

- statul în care este încorporată,
- sediul principal al afacerii,^[16]
- naționalitatea acționarilor,
- naționalitatea investiției totale,
- naționalitatea conducerii,
- persoanele care controlează activitatea corporației.

Știind acestea, care este naționalitatea Corpusului lui Hristos?

Împărăția lui Isus nu este din lumea aceasta, dar este „aproape,” „la îndemână,” și El Își ține Apostolii și slujitorii hirotoniți în afara lumii, pentru ca ei să fie separați. Majoritatea creștinilor timpurii erau în lume. Ei trebuiau să aducă Duhul Împărăției în lume, pentru ca lumea să poată fi salvată.

Aceasta înseamnă că oamenii care sunt legați în lume pot aduce Duhul lui Hristos în instituțiile pe care le formează cât timp sunt în lume. Există multe moduri de a face aceasta, iar aceste moduri ar trebui predate în fiecare congregație.

Darurile de bunăvoie aduse pe Altarele Bisericii sunt date liber și sunt cu totul cedate. Ele sunt date lui Hristos, dar deoarece El nu este aici fizic, sunt date celor pe care îi credeți a fi slujitorii lui Hristos, în încredințare (trust). Acel trustee și congregațiile de trustees care aparțin lui Hristos, care sunt în lume dar nu sunt din lume, care au împlinit cerințele lui Hristos, păstrează ceea ce li se dă pentru scopurile Lui, într-o ficțiune juridică numită Biserica.

Este un trust irevocabil, dar legalitatea sa se află în cadrul Bisericii, care este străină lumii. De aceea slujitorii trebuie să nu fie parte a lumii – la fel cum Hristos și Apostolii nu au fost parte a lumii.

Odată ce lucrurile au intrat pe altarele lui Dumnezeu, slujitorii le pot mânca sau le pot da înapoi oamenilor prin slujirea zilnică de caritate.

Ei pot, de asemenea, să semene o parte înapoi în lume, dar numai pentru scopurile lui Hristos. Biserica este un sistem de asistență socială pentru creștini care nu este ca lumea și Binefăcătorii ei. Nu funcționează ca „Părinții pământului” care folosesc forța.

Ceea ce primesc slujitorii nu este dat pentru a-i face pe Bătrâni bogați și independenți. Dacă bătrânii lucrează împreună în comuniune iubitoare, pot realiza aceasta singuri. Biserica dorește să-i vadă pe Bătrâni prosperând pe măsură ce sufletul lor prosperă în Caracterul sau Numele lui Hristos, iar acest lucru este valabil și în privința sănătății lor personale, emoționale și chiar mentale.^[17]

Umblarea pe calea slujirii poate necesita multe „instrumente,” așa cum apostolii au folosit o barcă și o plasă de pescuit pentru a prinde pești, ceea ce aducea bogăție familiilor lor. Isus nu a pescuit în locul lor, ci le-a spus când și unde să-și lase năvoadele.

Biserica poate arăta oamenilor cum să creeze trusturi, LLC-uri și Benefit Companies în marea lumii, pentru ca ei să poată planta căile lui Hristos în acele câmpuri. Aceste sisteme pot ajuta Bătrânii să devină parte activă în lucrarea caritabilă a lui Hristos și a Bisericii în moduri mai personale decât simpla dăruire de bani. Ei pot face aceasta în zone ale lumii unde His Holy Church este deja exclusă.

Adesea, Biserica face acest lucru semănând slujirea ei în viețile Bătrânilor și chiar semănând fonduri către ei. Deoarece acele fonduri – sau puterea și sângele pe care le reprezintă – aparțin lui Hristos, ele pot fi semănate doar în proiecte caritabile. Nu pot finanța întreprinderi pentru a genera bogăție personală pentru Bătrâni.

Biserica poate hrăni, îmbrăca, ajuta la vindecarea celor flămânzi, goi și bolnavi, dar nu trebuie să îmbogățească pe nimeni doar pentru ca acela să nu mai trebuiască să muncească, mai ales dacă există alții în trup care au nevoie mai mare.

De exemplu, pot ajuta la înlocuirea unei case pierdute în urma unui dezastru, dar nu pot construi averea personală a Bătrânilor cu fonduri date lui Hristos. Ar putea părea favoritism sau „cronyism” – abordarea obișnuită de tip „băieți buni” în caritate.

Pe de altă parte, vedem că Isus face ceva ce nu este prea departe de aceasta. Povestea talanților din Matei 25 arată că celor care au lucrat bine li s-a dat mai mult, iar cei care au făcut puțin sau nimic puteau chiar pierde ceea ce aveau. Această pildă nu este menită să transforme Biserica într-un sistem care dă celor bogați și ia de la cei săraci. Ea arată că făptuitorii Cuvântului vor fi răsplătiți, iar cei leneși vor pierde ceea ce li s-a dat. Tot așa, celor care spun că văd li se poate lua vederea, la fel cum Împărăția a fost luată de la farisei pentru că nu au adus rod.

Biserica trebuie să predice Evanghelia săracilor, care devin bogați prin împlinirea Cuvântului, ceea ce va aduce eliberare robilor și vedere orbilor.^[18]

Dreptul de a alege

Noi am eșuat să căutăm Împărăția lui Dumnezeu care este aproape, care era o formă de guvernare ce lăsa puterea „alegerii” în mâinile indivizilor și ale familiilor, legate împreună într-un sistem de caritate, speranță și credință.

Cel puțin în parte, bisericile au predicat o Evanghelie apostată. A predica o parte din adevăr, omițând restul, este esența unei minciuni. Ele au îngăduit, ba chiar au încurajat oamenii să caute guverne care se numesc binefăcători, dar exercită autoritate unii peste alții, lucru pe care Hristos l-a interzis,^[19] din care Dumnezeu, prin Moise, i-a scos pe oameni și le-a interzis întoarcerea,^[20] și pe care Avraam a fost numit credincios pentru că a părăsit-o.

Am urmat noi Evanghelia lui Hristos sau am făcut ca israeliții de odinioară? Am făcut după faptele lor după ce au fost scoși din Egipt?^[21] Am căutat noi Împărăția lui Dumnezeu și căile ei drepte de libertate și drumurile jertfitoare ale responsabilității, sau am căutat căile Romei—binefăcători precum Cezar, Irod cel Mare, Faraonul Egiptului, Nimrod din Babel și Cain din Enoh?

Dumnezeu le-a dat oamenilor libertatea alegerii.^[22] Oamenii fac guverne care iau ceea ce alegere, în speranța unui beneficiu pentru ei înșiși. „Omul este o ființă capabilă să-și stăpânească emoțiile și impulsurile; el își poate raționaliza comportamentul. Își așază dorințele într-o scară, el alege; pe scurt, el acționează. Ceea ce îl deosebește pe om de fiare este tocmai faptul că își ajustează comportamentul în mod deliberat.”^[23] Când oamenii formează guverne ca să exercite autoritate și să ajusteze comportamentul aproapelui, acele guverne devin fiare care iau alegerea de la oameni și îi reduc la resurse umane.

Adevărul este că ai o alegere, iar alegerea aceea este fie să cauți să slujești mamonei nedrepte^[24] și să beneficiezi de ea, fie să cauți Împărăția lui Dumnezeu în speranța de a sluji mamonei neprihănită. Israel în Egipt a început să se ajute unul pe altul și să strângă spice noaptea pe câmpuri pentru beneficiile comunității și ale fraternității, chiar în timp ce ziua munceau să-și plătească norma de cărămizi—care era, în mod figurat, taxele aceluia guvern. Ei au început să aleagă să trăiască fără beneficiile guvernelor care exercită autoritate, mai degrabă decât să fie parte la luarea bunurilor aproapelui sau a alegerii aproapelui.

Hristos a predicat o Împărăție aproape, în duh și în adevăr, iar de noi depinde să o căutăm. Unul dintre lucrurile frumoase ale Împărăției este că nu trebuie să aștepti până convingi majoritatea să caute Împărăția, ci poți începe această călătorie chiar astăzi. Când doi sau trei se adună împreună, ei încep să formeze Împărăția în numele lui Hristos. Când formează congregații și aleg slujitori după felul acelei Biserici din secolul întâi, ei încep să creeze acea alternativă a alegerii.

Poate că este mai înțelept să cauți Împărăția decât să repari burdufuri vechi ale guvernelor care îți țin drepturile „vestite.” A fost scopul lui Hristos și este scopul Bisericii Lui să întoarcă pe fiecare om la familia lui și pe fiecare om la posesiunea lui.^[25] Aceasta este călătoria pe care trebuie cu toții să o căutăm să o facem. Aceasta este calea către Împărăția lui Dumnezeu, republica viabilă din inima Imperiului Roman.^[26]

Încă ai dreptul de a alege, dar trebuie să alegi să-ți eliberezi aproapele dacă vrei să ai și tu alegerea libertății. Mai întâi trebuie să renunți la beneficiul dintr-o lume, ca să dobândești beneficiile celeilalte.

Note

¹↑ Cel înțelept și nebunul

Proverbe 13:20 „Cel ce umblă cu înțelepți va fi înțelept, dar tovarășul nebunilor va fi nimicit.”

Proverbe 14:16 „Cel înțelept se teme și se abate de la rău, dar nebunul se aprinde și este încrezător.”

Proverbe 15:2 „Limba înțelepților face cunoștința plăcută, dar gura nebunilor varsă nebulie.”

Proverbe 17:10 „O mustrare pătrunde mai mult la omul priceput decât o sută de lovituri la nebun.”

Romani 1:21-22 „Fiindcă, deși L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu și nu L-au mulțumit, ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. 22 Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit.”

Matei 25:2 „Și cinci dintre ele erau înțelepte, iar cinci nebune.”

²↑ „Tacitus contrastează în mod repetat res publica sub împărați cu libera res publica de dinainte de Augustus; iar în Germania 37, întâlnind dezastrele pe care germanii le-au provocat res publicae Romanorum, el distinge între vechea res publica, pe care o numește populus Romanus, și noua res publica, pe care o numește „Caesar.” Vechea res publica abia dacă avea constituția mixtă pe care i-o atribuiau visătorii și care, de fapt, nu poate exista niciodată, dar era ceva mai măreț și maiestuos care trăiește mai departe ca o amintire glorioasă într-o epocă meschină.” The Ruling Power: A Study Of The Roman Empire In The Second Century After Christ Through The Roman Oration Of Aelius Aristides, James H. Oliver, Kessinger Publishing, 25 iulie 2006. ISBN-13: 978-1428659315.

³↑ Despre ce este Biblia?

- Termenul Religie apare de cinci ori, dar doar o singură dată este menționat într-un sens bun, ca Religie Curată.
- Formele de guvernământ și legea sunt o temă constantă în Biblie.
- Babilonul, robia Egiptului și oalele lor de carne, Cetățile de sânge, mâncatul delicatelor de la mesele stăpânilor și Binefăcătorii care exercită autoritate unde oamenii se mușcă unii pe alții, dar Împărăția lui Dumnezeu nu era din „lumea” Romei.
- „**Această Biblie este despre Guvernarea Poporului, de către Popor și pentru Popor.**” Atribuit Prologului General al traducerii Bibliei de Wycliffe din 1384 și citat de Abraham Lincoln la Gettysburg.

⁴↑ Ecclesiastul 5:12 „Somnul omului muncitor este dulce, fie că mănâncă puțin, fie că mănâncă mult; dar belșugul celui bogat nu-l lasă să doarmă. 13 Este un rău mare pe care l-am văzut sub soare: bogății păstrate de stăpânii lor spre nenorocirea lor.”

⁵↑ Marcu 4:37-41 „Și s-a ridicat o mare furtună de vânt și valurile se năpusteau în corabie, încât corabia era aproape să se umple. 38 Iar El era la pupa, dormind pe o pernă. Și L-au deșteptat și l-au zis: ‘Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?’ 39 Și, sculându-Se, a certat vântul și a zis mării: ‘Taci, liniștește-te!’ Și vântul a încetat și s-a făcut liniște mare. 40 Și le-a zis lor: ‘De ce sunteți așa de fricoși? Cum de nu aveți credință?’ 41 Și s-au temut cu frică mare și ziceau unul către altul: ‘Cine este Acesta, că și vântul și marea ascultă de El?’”

⁶↑ 2 Cronici 7:14 „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri și se va ruga și va căuta Fața Mea și se va întoarce de la căile sale cele rele, atunci îl voi auzi din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi vindeca țara.”

⁷↑ Luca 22:29 „Și Eu vă rânduiesc Împărăția, precum Mi-a rânduit-o Mie Tatăl Meu.”

⁸↑ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică; căci Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

⁹↑ The Enterprise of Law: Justice without the State. Bruce L. Benson. Editura: Pacific Research Institute for Public Policy (San Francisco), 1991.

¹⁰↑ Rousseau și Revoluția, Will și Ariel Durant, p.801. nota 83 Heiseler, 85.

¹¹↑ Acest principiu reprezintă unul dintre **factorii definitorii ai Împărăției lui Dumnezeu** și ai modului în care funcționează Biserica întemeiată de Hristos. El nu este un detaliu organizatoric secundar, ci o **regulă structurală esențială**, menită să păstreze caracterul sacru, separat și necorupt al Împărăției. În absența acestei înțelegeri apar, inevitabil, fenomenele istorice bine cunoscute: dezbinarea, denominaționalismul, apariția „bisericii personale”, corupția, localismul egoist și pierderea rețelei vii a Împărăției în ansamblul ei.

În structura biblică, **CORE** reprezintă adunarea familiilor. Este spațiul vieții comunitare: familii care se cunosc, se sprijină, aleg bătrâni (elders) și primesc slujirea unui slujitor. CORE-ul este, prin natura sa, local, familial și relațional. El nu este o instituție juridică, ci o adunare liberă de oameni care trăiesc credința prin responsabilitate personală și caritate voluntară.

Slujitorul este trimis să **slujească acest CORE**: să asculte, să ajute, să administreze darurile, să încurajeze, să îndrume și să faciliteze legătura dintre familii și Împărăție. Totuși, el **nu este membru al CORE-ului**. Această separare este intenționată și protectoare. Dacă slujitorul ar deveni membru al familiei pe care o slujește, ar apărea o loialitate disproporționată față de acel grup restrâns. În timp, aceasta ar conduce la favoritism, la prioritizarea „ai noștri” în detrimentul altora și la transformarea CORE-ului într-o biserică izolată, centrată pe sine – adică într-o formă de religie locală, nu de Împărăție.

Identitatea slujitorului nu se află în CORE, ci în **Congregația de Slujitori (COM)**. COM este **familia spirituală a slujitorului**, spațiul în care se află egalii lui, cei care poartă aceeași responsabilitate, care înțeleg aceeași chemare și care trăiesc sub aceleași standarde ale lui Hristos. Acolo se află cei care îl supraveghează, îl corectează, îl îndrumă și îl sprijină atunci când este în slăbiciune, boală sau nevoie. CORE-ul îl susține în timp ce slujește; COM-ul îl susține în întreaga sa viață de slujitor.

Prima datorie a slujitorului este față de **Hristos**. El nu aparține unei familii, unui sat, unei comunități locale sau unei denominații, ci Împărăției. A doua lui datorie este față de **COM**, nu față de CORE. Aceasta nu diminuează grija lui față de familii, ci o purifică. În COM se iau decizii privind direcția Împărăției, se păstrează unitatea dintre regiuni, se verifică fidelitatea față de învățătura lui Hristos și se distribuie resursele la nivelul întregii rețele, nu local și arbitrar.

CORE-ul este **lucrarea** slujitorului; COM-ul este **identitatea** lui. CORE-ul primește slujire; COM-ul oferă autoritate, responsabilitate și continuitate. Dacă această ordine este inversată, slujitorul ajunge să-și derive identitatea din grupul pe care îl slujește, iar Împărăția este fragmentată în entități concurente.

Istoric, exact ignorarea acestui principiu a produs denominațiile, cultul liderului, ierarhiile coercitive și pierderea modelului biblic al zecilor, sutelor și miilor. COM este coloana vertebrală a Împărăției: ea menține standardele, împiedică centralizarea excesivă, previne izolarea comunităților și oprește corupția structurală. Fără COM, rețeaua se destramă în tribalism, personalism și confuzie doctrinară.

Analogic, acest principiu este ușor de înțeles. Un medic își servește pacienții, dar nu este membru al familiilor lor; el aparține colegiului profesional care îl supraveghează. Un pompier salvează familii, dar aparține unității sale, nu gospodăriilor pe care le ajută. Apostolul Pavel a slujit multe biserici, dar nu a fost „membru” al niciuneia; el aparținea colegiului apostolic și chemării lui Hristos.

¹² Prin expresia „*factorul specific Împărăției*” se desemnează acel element structural și relațional care face ca o adunare de oameni să fie, în mod real, **Împărăția lui Dumnezeu**, și nu doar o comunitate religioasă, o biserică locală, un grup spiritual, o organizație caritabilă sau o instituție omenească. Acest factor nu este de ordin simbolic sau devoțional, ci de ordin **constitutiv**, ținând de însăși natura guvernării Împărăției.

Factorul specific constă în **separarea clară și funcțională** dintre cei care sunt slujiți și cei care slujesc în numele Împărăției, separare realizată prin apartenență diferită, datorii diferite și jurisdicție diferită. În termenii folosiți în acest cadru, cei slujiți constituie CORE-ul (adunarea familiilor), iar cei care slujesc constituie COM-ul (Congregația de Slujitori). Această distincție nu exprimă o ierarhie de valoare, ci o **rânduială de funcții** fără de care Împărăția nu poate exista ca realitate distinctă de sistemele lumii.

CORE-ul reprezintă adunarea familiilor, unitatea socială de bază în care se trăiește viața zilnică, se manifestă nevoile și se exprimă responsabilitatea personală. CORE-ul este spațiul relațiilor, al muncii, al creșterii copiilor și al solidarității locale. Slujitorul intră în CORE nu ca beneficiar al apartenenței, nu ca membru cu drepturi egale și nu ca parte a „tribului,” ci ca **administrator și slujitor al Împărăției**. El nu este absorbit în structura socială a CORE-ului, tocmai pentru a rămâne liber de presiuni emoționale, economice sau locale care i-ar altera judecata și i-ar restrânge perspectiva.

Dacă slujitorul ar deveni membru al CORE-ului pe care îl slujește, loialitatea sa s-ar deplasa inevitabil de la Împărăție către un grup local. El ar fi atras să apere interese particulare, să favorizeze anumite familii și să transforme adunarea într-o „biserică privată,” pierzând dimensiunea rețelei întregii Împărății. Din acest motiv, CORE-ul nu este locul apartenenței slujitorului, ci locul **lucrării** sale.

Adevărata apartenență a slujitorului este în COM. Congregația de Slujitori nu reprezintă un „nivel superior” ierarhic, ci **corpul funcțional al Împărăției**: rețeaua slujitorilor separați de lume, care poartă împreună responsabilitatea doctrinară, morală și practică a Împărăției. În COM se iau deciziile care privesc întregul trup, se păstrează disciplina și direcția, se menține unitatea de duh și se oferă sprijin reciproc. Aici slujitorul este frate între frați, supravegheat, corectat, susținut și tras la răspundere. COM constituie, astfel, **familia lui instituțională** și cadrul în care identitatea sa de slujitor este recunoscută și păstrată.

Ordinea datoriei slujitorului decurge firesc din această structură. Prima și absolută sa datorie este față de Hristos. Această datorie este nenegociabilă. Totuși, Hristos nu lucrează prin slujitori izolați, autonomi sau auto-desemnați. El lucrează prin Trup, prin rânduială, prin recunoaștere reciprocă și mărturie comună. De aceea, a doua datorie a slujitorului este față de COM, nu față de CORE. Această datorie exprimă supunerea voluntară, responsabilitatea reciprocă și păstrarea standardului sacru al Împărăției. COM funcționează ca garanție împotriva abuzului, ca frână împotriva idolatrizării liderului și ca legătură vie între congregații.

În acest cadru intervine și rolul Supraveghetorului (Overseer). Supraveghetorul nu este un episcop imperial, nici un lider politic și nici o autoritate coercitivă. El este martorul rânduiei, garantul continuității și punctul de coeziune al recunoașterii comune. Prin recunoașterea unui Overseer comun, slujitorii sunt legați între ei într-o jurisdicție proprie Împărăției, iar Biserica este separată efectiv de structurile lumii.

Acest aranjament nu este un detaliu tehnic, ci produce o realitate unică: slujitori fără proprietate personală asupra lucrării, slujitori fără „biserici personale,” comunități fără cler dominant, unitate fără centralizare coercitivă și autoritate fără forță. Acesta este modelul Împărăției, nu al religiei instituționalizate.

În acest sens trebuie înțeleasă afirmația: „**Fără această înțelegere și fără această datorie religioasă, nu există Împărăție, iar modelul nu este sacru și nici separat.**” Lipsa înțelegerii conduce la confuzie structurală: slujitorii nu mai știu unde aparțin, CORE-urile nu mai știu ce nu sunt, iar COM-ul nu mai este recunoscut ca trup real. Lipsa datoriei religioase rupe legământul, elimină disciplina și face imposibilă continuitatea. Pot exista adunări, predici, slujbe și activități, dar nu Împărăția, deoarece Împărăția este o ordine vie de guvernare, nu un program religios.

Când separarea dispăre, modelul nu mai este sacru, pentru că nu mai este pus deoparte pentru Dumnezeu, și nu mai este separat, pentru că ajunge să funcționeze după tiparul lumii: lideri locali autonomi, proprietate personală asupra slujirii, dependență financiară și lipsă de responsabilitate comună. Astfel, Împărăția este redusă la religie, slujirea la profesie, iar Biserica la instituție lumească.

În concluzie, **factorul specific Împărăției** constă în separarea clară dintre cei sluiți (CORE) și cei care slujesc ca trup recunoscut (COM), prin apartenență distinctă, datorie de legământ și supraveghere comună. Fără această separare, nu există Împărăție, ci doar forme religioase omenești.

¹³ Prin expresia „*ficțiune juridică*” se desemnează un instrument fundamental al dreptului, prin care o afirmație este tratată de lege ca fiind adevărată, chiar dacă nu este pe deplin adevărată din punct de vedere biologic, material sau fizic, în scopul de a permite funcționarea corectă, ordonată și justă a unei relații juridice sau instituționale. Ficțiunea juridică nu reprezintă o minciună și nici o formă de înșelătorie, ci o **presupunere legală funcțională**, creată pentru a produce efecte reale și necesare într-un sistem de drept.

În termeni simpli, o ficțiune juridică este neadevărată la nivel material, dar adevărată la nivel legal și funcțional, deoarece generează consecințele indispensabile ordinii, responsabilității și protecției juridice. Dreptul operează frecvent cu asemenea ficțiuni, deoarece realitatea socială și morală este mai complexă decât simpla materialitate biologică.

Un exemplu clasic este **adopția**. Copilul adoptat nu este, din punct de vedere biologic, fiul părinților adoptivi. Totuși, legea afirmă: „Acesta este fiul tău.” Din perspectivă biologică afirmația este inexactă; din perspectivă juridică, ea este pe deplin adevărată și produce efecte reale: copilul este protejat, moștenește și beneficiază de statutul deplin de fiu. Aceasta este o ficțiune juridică legitimă și benefică.

Un alt exemplu este **corporația ca persoană juridică**. O corporație nu respiră, nu vorbește și nu posedă conștiință sau suflet. Cu toate acestea, legea declară: „Corporația este o persoană.” Această ficțiune juridică permite corporației să încheie contracte, să dețină proprietăți, să fie acționată în justiție sau să acționeze ea însăși în instanță. Fără această ficțiune, funcționarea economiei moderne ar fi imposibilă.

Un al treilea exemplu este **trustul**. În cadrul unui trust, bunurile sunt declarate ca aparținând trustee-ului în beneficiul altei persoane. În realitate, bunurile nu sunt proprietatea personală a trustee-ului și nici a beneficiarului, ci sunt atribuite unei entități abstracte numite trust. Această atribuție este, din nou, o ficțiune juridică, indispensabilă pentru administrarea corectă și protejarea bunurilor.

Scriptura însăși recunoaște și validează forme de **ficțiune juridică sacră**. Leviții, de exemplu, nu dețineau proprietate personală în lume. Templul și resursele lui nu erau ale lor individual. Cu toate acestea, legea afirma că ei „posedă casa Domnului”. Această afirmație nu era adevărată în sens privat, ci în sens sacral-juridic: nu leviții erau proprietarii, ci slujirea însăși era considerată titularul bunurilor.

Un alt exemplu este **altarul**. Atunci când un om aducea o jertfă, animalul nu devenea „al Domnului” în sens material, întrucât Dumnezeu nu are nevoie de hrană sau bunuri. Totuși, legea declara: „Este al Domnului; a fost închinat.” Această declarație crea un statut juridic și sacru distinct, prin care bunul era separat definitiv de uzul comun.

Cea mai profundă expresie a acestei realități este afirmația biblică potrivit căreia **Biserica este Trupul lui Hristos**. În mod biologic, credincioșii nu sunt corpul fizic al lui Isus. Totuși, din punct de vedere spiritual, instituțional și sacramental, această afirmație este adevărată și produce efecte reale. Ea constituie o ficțiune juridică-sacramentală prin care se stabilește identitatea, responsabilitatea și unitatea Bisericii.

Ficțiunile juridice există deoarece legea trebuie să funcționeze, relațiile trebuie clarificate, responsabilitatea trebuie atribuită, proprietatea trebuie administrată, iar oamenii și comunitățile trebuie protejați. Fără ficțiuni juridice, ar fi imposibile instituții precum adopția, moștenirea, trusturile, corporațiile și chiar statul însuși.

Este esențial să se distingă între ficțiunea juridică și minciună. Minciuna presupune înșelare intenționată în vederea obținerii de profit sau putere. Ficțiunea juridică, dimpotrivă, este un mecanism legal legitim, destinat realizării dreptății, ordinii și protecției.

În contextul Împărăției lui Dumnezeu, **Biserica funcționează ca o ficțiune juridică sacră**. Atunci când oamenii aduc daruri pe altar, acestea nu devin proprietatea personală a slujitorului, nici a CORE-ului, și nici bunuri private. Ele devin proprietatea lui Hristos, administrată de slujitorii Lui într-un cadru sacru numit Biserica. La fel ca în cazul leviților, slujitorii nu sunt proprietari, ci administratori; Hristos este singurul proprietar legitim.

Această realitate are consecințe juridico-teologice majore: altarele funcționează ca trusturi irevocabile; darurile nu pot reveni la donator; slujitorii nu pot folosi bunurile în scop personal; CORE-ul nu poate revendica proprietatea; COM-ul exercită supravegherea integrității; iar Împărăția rămâne separată de lume. Nicio persoană civilă nu poate revendica în mod legitim bunurile atribuite lui Hristos.

În concluzie, o ficțiune juridică este o realitate creată de lege care, deși nu este literalmente adevărată, este tratată ca adevărată pentru a permite funcționarea justă și ordonată a unei relații sau instituții. În Împărăția lui Dumnezeu, ficțiunea juridică a Bisericii protejează resursele, păstrează slujitorii curați, separă sacrul de profan, face posibil trustul lui Hristos și permite existența unei societăți libere, necoercitive.

¹⁴↑ 2937 ~κτίσις~ ktisis @ktis'-is@ din 2936; substantiv feminin AV-creatură 11, creație 6, clădire 1, orânduire 1; 19

1) actul de întemeiere, stabilire, zidire etc.

1a) actul de creare, creație

1b) creație, adică lucru creat

1b1) de lucruri individuale, ființe, o creatură, o creație

1b1a) orice lucru creat

1b1b) după o utilizare rabinică (prin care un om convertit de la idolatrie la iudaism era numit)

1b1c) suma sau totalitatea lucrurilor create

1c) instituție, orânduire

¹⁵↑ Conceptul ca legea să trateze entitățile corporative ca și cum ar fi persoane datează din Roma Antică. Amendamentul 14 a făcut același lucru. Corporația în sine este incapabilă de loialitate sau dușmănie, dar spiritul celor dinăuntrul ei oferă spiritul.

¹⁶↑ Legat de naționalitatea unei corporații este reședința ei. Acest lucru poate fi dificil din punct de vedere juridic, deoarece o „multinațională” tipică are domiciliul în mai multe țări. Există cel puțin două întrebări în acest domeniu. Unde locuiește o companie? De obicei, locuiește în locul de încorporare sau locul sediului său înregistrat.

¹⁷↑ 3 Ioan 1:2 „Preaiubitule, doresc ca în toate să-ți meargă bine și să fii sănătos, după cum bine merge sufletului tău.”

¹⁸↑ Luca 4:18 „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați.”

¹⁹↑ ARTICOLUL X – Directiva fundamentală (primară) a Bisericii

<http://www.hisholychurch.org/study/polity/articlex.php>

²⁰↑ Deuteronom 17:15–20 „Să pui peste tine ca împărat pe acela pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege; dintre frații tăi să pui împărat peste tine. Să nu pui peste tine un străin, care nu este fratele tău. Dar să nu-și înmulțească caii și să nu întoarcă pe popor în Egipt, ca să-și înmulțească caii, fiindcă Domnul v-a spus: «Să nu vă mai întoarceți niciodată pe drumul acela.» Să nu-și înmulțească nici soțiile, ca să nu i se abată inima; și să nu-și strângă mult argint și aur. Și când va șede pe tronul împărăției lui, să-și scrie pentru sine o copie a acestei legi într-o carte, după cea care este înaintea preoților, leviții. Să o aibă cu el și să citească din ea în toate zilele vieții lui, ca să învețe să se teamă de Domnul Dumnezeul său, să păzească toate cuvintele acestei legi și toate aceste rânduieli, și să le împlinească.”

²¹↑ 1 Samuel 8:8 „După toate faptele pe care le-au făcut din ziua când i-am scos din Egipt până în ziua de azi, părăsindu-Mă și slujind altor dumnezei, tot așa fac și ție.”

²²↑ „Cred că, dacă există un lucru pe care omul l-a învățat despre sine, este acela că este o ființă a alegerii.” Richard M. Weaver

²³↑ Ludwig von Mises

²⁴↑ Mamona nu este banii în sine, ci **averea încredințată**. Provine din *Ma'amon* — „ceva încredințat spre păstrare.” *Encyclopedia Britannica*, vol. 14, p. 756, 1953. În cine ai încredere: în Dumnezeu sau în oameni?

²⁵↑ Levitic 25:10 „Să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți libertatea în toată țara pentru toți locuitorii ei; acesta să fie pentru voi un an de jubileu; fiecare dintre voi să se întoarcă la proprietatea lui și fiecare să se întoarcă la familia lui.”

²⁶↑ Edward Gibbon, *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire* (publicată între 1776–1789),